

Λκ 13,10-17

Ἡ θεραπεία τῆς συγκύπτουσας

Ἐπῆρχε ἐποχή, παιδιά, πού τιμωροῦσαν τοὺς καταδικασμένους σέ θάνατο μ' ἓνα **φοβερό βασανιστήριο**: Ἐδεναν τόν κατάδικο σφιχτά πάνω σ' ἓνα πῶμα καί τόν ἄφηναν ἔτσι νά ἀργοπεθαίνει. Καταλαβαίνετε τί δυσωδία, τί φρίκη γιά τόν ζωντανό! Φαντασθεῖτε κάποιος νά τοῦ ἔκοβε τά δεσμά καί νά τόν ἀπελευθέρωνε!

Ἐπῆρχε καιρός πού **ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα ἔμοιαζε μ' ἓναν τέτοιο κατάδικο** δεμένο πάνω σ' ἓνα ἀπαίσιο πῶμα: τό πῶμα τῆς ἀμαρτίας. Ἦταν κολλημένοι οἱ ἄνθρωποι μέ τά πάθη τους, δέν μπορούσαν νά ἀπαλλαχθοῦν. Τά ὑπερητοῦσαν σάν θεούς. Θά ἔχετε ἀκούσει ὅτι λάτρευαν τή θεά τῆς πορνείας, τόν θεό τοῦ μεθυσιοῦ, τόν θεό τοῦ πολέμου... Ἔτσι ὅμως χάλκευαν ἀλυσίδες πού τοὺς κρατοῦσαν σφιχτοδεμένους μέ τό ἀπαίσιο πῶμα. Μόνοι τους ἦταν ἀδύνατο νά ἀποδεσμευτοῦν, ὥσπου ἦρθε Κάποιος καί τοὺς ἐλευθέρωσε!

Αὐτό τό γεγονός θά γιορτάσουμε σέ λίγες μέρες: **τόν ἐρχομό τοῦ Θεοῦ στή γῆ μας γιά νά σπάσει τά δεσμά μας!** Συμπονώντας τήν ἀλυσοδομένη ἀνθρωπότητα, ἄφησε τή δόξα τ' οὐρανοῦ καί ἦρθε ἀνάμεσά μας. Ἐγινε ὁ Θεός ταπεινός ἄνθρωπος, γιά νά γίνει ὁ λυ-

τρωτής και σωτήρας μας. Για να απαλλαχθούν οι άνθρωποι από τις αμαρτίες τους και να έχουν τη δύναμη να νικούν τα πάθη τους: για να μπορούν με τη χάρη του να αγαπούν, να συγχωρούν, να έλεον... Για να ανορθωθεί η ανθρωπότητα, που έμοιαζε για χρόνια καμπουριασμένη, διπλωμένη στα δύο, με τό κεφάλι να βλέπει μόνο κατά γης. **Έμοιαζε η ανθρωπότητα με τη συγκύπουσα γυναίκα του Ευαγγελίου που διαβάζεται κάθε χρόνο στην Έκκλησία μας τρεις Κυριακές πριν από τα Χριστούγεννα.**

Για **δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια** ήταν η γυναίκα αυτή **κυρτωμένη**. Τήν είχε δέσει ο σατανᾶς και τῆς ήταν αδύνατο να ανασηκωθεί, να δει τόν κόσμο γύρω της, να αντικρίσει τόν οὐρανό που απλωνόταν πάνω της. Μέ τό κεφάλι συνεχῶς σκυμμένο, έμοιαζε περισσότερο με τετράποδο ζῶο παρά με άνθρωπο. Τί τῆς συνέβη; Δέν πρόσεξε η δύστυχη στή ζωή της, αμαρτήσε σοβαρά, κι ἄφησε τόν διάβολο να μπεῖ μέσα της: κι αὐτός ἔδεσε τήν ψυχή της, παραμόρφωσε και τό σῶμα της.

Μειάνισε ὅμως η συγκύπουσα γυναίκα ἀληθινά. Κατάλαβε τό λάθος της, ζήτησε συγγνώμη ἀπό τόν Θεό και στό ἐξῆς δέν ἔλειπε ἀπό τόν Ναό και τή συναγωγή. **Τό σῶμα της καμπουριασμένο, ἀλλά η ψυχή της στραμμένη πρὸς τά ψηλά.** Δέν χόρταινε να προσεύχεται και ν' ἀκούει τά λόγια τῆς Γραφῆς.

Ἔτσι τή συνάντησε ὁ Χριστός **ἕνα Σάββατο στή συναγωγή.** Για μία ἀκόμη φορά η συγκύπουσα δέν λογάρισε οὔτε τόν κόπο οὔτε τά σχόλια τῶν ἀνθρώπων. Ἔσυρε τά βήματά της ταπεινά και μέ λαχτᾶρα ἐκεῖ που οἱ ἰουδαῖοι μελετοῦσαν τόν Νόμο τοῦ Θεοῦ.

Βλέποντας ὁ Κύριός μας κάτω ἀπό τό καμπουριασμένο σῶμα της μία ψυχή ταπεινή, γεμάτη πίστη και μετάνοια, τῆς εἶπε: **«γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου».** Δηλαδή «εἶσαι πλέον ἐλεύθερη ἀπό τήν ἀσθενεία σου, λύθηκαν τά δεσμά με τά ὅποια σέ κρατοῦσε δεμένη ὁ σατανᾶς!». Και λέγοντας τά λόγια αὐτά, ἀκούμπησε πάνω

της τὰ ἅγια χέρια του. Ἄρκοῦσε, βέβαια, ὁ παντοδύναμος θεϊκός του λόγος γιὰ νὰ ἰσιώσει τὸ κυρτωμένο της κορμί. Τὴν ἄγγιξε, ὥστόσο, καί μέ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τῆς δείξει ὅλη τὴ συμπόνια καί τὴ στοργή του.

Τὴν ἴδια στιγμή, **«παραχρῆμα»** σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ἡ γυναίκα ἀνορθώθηκε, ξεδιπλώθηκε τὸ ταλαιπωρημένο σῶμα της, καί ξέσπασε σέ δοξολογία πρὸς τὸν Θεό.

Δέν χάρηκε ὅμως καθόλου μ' αὐτὸ πού συνέβη ὁ **ἀρχισυνάγωγος**, ὁ φαρισαῖος πού εἶχε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν τάξη στὴ συναγωγή. Ἄγανακτισμένος σπράφηκε πρὸς τὸν λαό καί εἶπε: «Ἐξί μέρες εἶναι ἐργάσιμες· σ' αὐτές νὰ ἔρχεστε γιὰ τὴ θεραπεία σας κι ὄχι τὴ μέρα τοῦ Σαββάτου!».

Μά ἡ συγκύπτουσα δέν εἶχε ἔρθει στὴ συναγωγή γιὰ νὰ θεραπευτεῖ... Γιατί, λοιπόν, φωνάζει ὁ ἀρχισυνάγωγος; Ἐπειδὴ τὸν τσίμπησε **τὸ ἀγκάθι τοῦ φθόνου**. Ἐνοχλήθηκε πού ὁ Χριστός θεράπευσε τὴ γυναίκα, ἐνῶ ὁ ἴδιος δέν εἶχε αὐτὴ τὴ δύναμη. Πῶς ὅμως νὰ στραφεῖ ἐναντία στὸν Χριστό; Βρῆκε ἕναν πλάγιο τρόπο: νὰ Τὸν κατηγορήσει ἔμμεσα στὸν λαό ὅτι δῆθεν παραβαίνει τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου.

Σχίζει ὅμως ὁ Κύριος **τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας του** καί τοῦ λέει: «Ἄν κάθε Ἰουδαῖος τὸ Σάββατο λύνει τὸ βόδι ἢ τὸ γαῖδούρι του καί πηγαίνει γιὰ νὰ τὸ ποτίσει, δέν ἔπρεπε τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου νὰ λυθεῖ ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ σατανᾶ αὐτὴ ἡ γυναίκα, πού εἶναι “παιδί τοῦ Ἀβραάμ”, δηλαδή πιστὸ παιδί τοῦ Θεοῦ;». Καταντροπιάστηκε ὁ ἀρχισυνάγωγος, δέν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐμεινε ὅμως δυστυχῶς δεμένος μέ τίς φοβερές ἀλυσίδες τοῦ φθόνου του.

Δύο ἄνθρωποι πρωταγωνιστοῦν σ' αὐτὴ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπή: α) ἡ συγκύπτουσα, πού ὁ Χριστός ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμά της καί β) ὁ ἀρχισυνάγωγος, πού ἔμεινε δυστυχῶς δεμένος μέ τὰ δεσμά τοῦ φθόνου.

Ἡ δική μας ἡ ψυχὴ ἄραγε μέ ποιόν ἀπό τούς δύο μοιάζει; Εἶναι ἐλεύθερη ἀπό δεσμά ἢ μήπως κάποιες βαρειές μυστικές ἀλυσίδες τήν κρατοῦν ἀλυσοδεμένη; **Ὅλα τά πάθη καί οἱ ἀδυναμίες** -ζήλια, ἐγωισμός, κακία, περιέργεια, θυμός, ψέμα... (προκαλοῦμε καί τά παιδιά ν' ἀναφέρουν ὅ,τι μποροῦν νά σκεφτοῦν)- γίνονται **δεσμά γιά τήν ψυχὴ μας**. Κάθε φορά πού κατηγοροῦμε τούς ἄλλους ἢ μιλοῦμε μέ θράσος καί ἀναίδεια, κάθε φορά πού καταστρέφουμε τήν ἀγνότητά μας... μᾶς σφιχτοδένει ὁ ὑπουργός ἐχθρός μας. Ἰδιαίτερα στήν ἐποχὴ μας ἐπινόησε καί **νέου τύπου δεσμά: τό κινητό, τό διαδίκτυο...** πράγματα πού θά μποροῦσαν νά μᾶς εἶναι χρήσιμα καί νά μᾶς ἐξυπηρετοῦν, ἂν δέν προσέξουμε μᾶς ἀλυσοδέσουν, ὥστε νά μιλοῦν σήμερα οἱ εἰδικοί γιά **ἐπικίνδυνες ἐξαρτήσεις**.

Ποιός μπορεῖ νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπ' ὅλα αὐτά τά δεσμά; Ὁ **μόνος λυτρωτής καί σωτήρας, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός**.

Μ' ἓναν μόνο λόγο καί μ' ἓνα **ἄγγιγμα** ἀπελευθέρωσε τή συγκύππουσα. Ἔτσι ἐλευθερώνει κι ἐμᾶς, μ' ἓναν μόνο λόγο καί μέ ἓνα ἄγγιγμα. Ὅταν μᾶς ἀγγίζει **τό πειραχήλι** τοῦ πνευματικοῦ κι ἀκοῦμε ἀπό τά χεῖλη του **«ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σέ ἔχει λύσει καί συγχωρήσει!»**, γίνεται **ἓνα θαῦμα**: Σπᾶνε ὅλα τά δεσμά τῆς ψυχῆς μας! Ἀρκεῖ, βέβαια, νά τά ἔχουμε καταθέσει μέ εἰλικρίνεια μπροστά στόν ἐξομολόγο.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἔδωσε στούς μαθητές του αὐτὴ τήν ἐξουσία νά λύνουν τίς ἁμαρτίες μας: **«ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς», τούς εἶπε, «ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ»** (Μθ 18,18). Δηλαδή «ὅσα λύσετε στή γῆ θά εἶναι λυμένα καί στόν οὐρανό». Αὐτὴ τήν ἐξουσία παρέλαβαν στή συνέχεια οἱ διάδοχοι τῶν ἀποστόλων, οἱ ἐπίσκοποι. Καί κάθε ἐπίσκοπος τήν παραδίδει στούς ἱερεῖς πού γίνονται ἐξομολόγοι καί ἀναλαμβάνουν τό μεγάλο αὐτό ἔργο, ν' ἀπελευθερώνουν τήν ψυχὴ μας.

Στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἐξομολόγου βλέπουμε τόν ἴδιο τόν

Χριστό. Μέ αγάπη μᾶς περιμένει πάντοτε, γιά νά μᾶς δώσει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ὅλα ὅσα κάναμε, εἶπαμε, σκεφτήκαμε τά γνωρίζει ὁ Χριστός. **Τίποτε δέν ξέφυγε ἀπό τό θεϊκό του βλέμμα.** Περιμένει, λοιπόν, νά τά ὁμολογήσουμε μέ εἰλικρίνεια, γιά νά σπάσει τά δεσμά μας.

Ὁ διάβολος, βέβαια, κάνει τό πᾶν γιά νά μᾶς κρατήσῃ ἀλυσσοδεμένους μέ τρεῖς ἀκόμη γερές ἀλυσίδες:

* μέ τή **ντροπή**· μᾶς τήν πῆρε τήν ὥρα πού κάναμε τήν ἁμαρτία καί μᾶς τήν ἐπιστρέφει τώρα μέ τόκους ὁ παμπόνηρος, γιά νά μὴν ἀπελευθερωθοῦμε!

* μέ τήν **ἀναβολή**· μᾶς ξεγελᾷ ψιθυρίζοντάς μας νά ἐξομολογηθοῦμε μιά ἄλλη φορά, γιά νά χάσουμε τήν εὐκαιρία πού τώρα μᾶς προσφέρεται.

(Περισσότερα γιά τά δύο παραπάνω ἐμπόδια βλ. «Ὁ Θεός στήν Καινή Διαθήκη», Βοήθημα Κατωτέρου Κατηχητικοῦ Β΄, ἔκδ. «Χριστιανική Ἐλπίς», σ. 59-60).

* μέ τήν **ἀνειλικρίνεια**· «μὴν τά πεῖς ὅλα... ἐκεῖνο δέν λέγεται... ἢ ἔστω, πές το κάπως, ἀλλά ὄχι ἀκριβῶς ὅπως ἔγινε... ἄς μὴν τό καταλάβει ὁ πνευματικός...». Ἔτσι ὅμως μένεις δεμένος μέ τήν ἁμαρτία σου. Ἦρθε ὁ Χριστός νά σέ ἐλευθερώσῃ, νά σοῦ κόψῃ ὅλα τά δεσμά, κι ἐσύ πέφτεις πάλι πάνω στό πῶμα τῆς ἁμαρτίας! Τί φοβερό! Καί μένουν μέσα σου οἱ ἐνοχές, οἱ τύψεις, τό βάρος...

Πλησιάζουν Χριστούγεννα. Ὁ Χριστός ἔρχεται στή γῆ μας γιά νά λύσει τά ἔργα τοῦ διαβόλου (βλ. Α΄ Ἰω 3,8) κι ὅλα τά δικά μας δεσμά! Καταδέχεται νά γεννηθεῖ μέσα σ' ἕναν στάβλο, γιά νά μᾶς δείξῃ τήν ἐπιθυμία του νά γεννηθεῖ καί στή δική μας τήν καρδιά, κι ἄς εἶναι βρόμικη ἀπό τίς ἁμαρτίες. Μπορεῖ μέ τή χάρη του νά τήν καθαρῇ καί νά κάνει τό ἀχούρι μας ἕναν ὀλοκάθαρο ναό! Ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε. Κι ὅπως ἡ συγκύπτουσα ὁδήγησε τά βήματά της στή συναγωγή, νά ὁδηγήσουμε ἐμεῖς τά βήματά μας στήν Ἐξομο-

λόγηση. Μᾶς περιμένει ὁ Χριστός! Θέλει νά σπάσει τὰ δεσμά μας, γιά νά γιορτάσουμε φέτος ἀληθινά Χριστούγεννα. Ἀμήν!

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.
2. Ὑλικό προετοιμαστικό γιά τήν Ἐξομολόγηση.
3. Τραγούδια σέ ἀρχεῖο κειμένου καί ἤχου.
4. Παιχνίδι: Χριστουγεννιάτικο memory.
5. Κατασκευές: α) τσόχινα δεινράκια, β) φαναράκι.

Ἵποσημείωση

Στό μάθημα αὐτό ὁ κάθε κατηχητής χρειάζεται νά ἐπιμένει στά σημεῖα ἐκεῖνα πού κρίνει ἀναγκαῖα προκειμένου νά ἐνθαρρύνει τὰ παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ του νά ἐξομολογηθοῦν πρὶν ἀπό τὰ Χριστούγεννα καί νά τὰ βοηθήσει σέ μιά σωστή προετοιμασία.